

те да го разпознаете въ себѣ си, това ще научите, като поотрасните, още ако бы и да ходите сѣ въ училището. А сега само щѣ ви кажѣ, че дѣто хората не сѣ еднакви, това е отъ умътъ имъ и отъ сърдцето имъ. Богъ на сички равно е далъ всичко. Иса са само отъ човѣкътъ, щото това що му далъ Богъ да го запази и да го убогати сѣ съсъ хубаво. Нека да кажемъ това съсъ примѣръ: Има хора, които на каквото и да са заловятъ спичелватъ, сичко имъ върви добръ, сякога умно приказватъ, хората ги слушатъ, почитатъ и са страхуватъ отъ тѣхъ. Има пакъ хора, кои на каквото са заловятъ губятъ, зематъ други сичко тѣхно отъ рѣцѣтъ итъ, работятъ, трепятъ са сѣ за другитъ, нищо не имъ спори, сякога са на кахъръ, никой ги не зачита, никой ги непогльдва—тѣ са иматъ като нищо и никакво на тойзи хубавий Божий святъ.

—Това е отъ туй, чи първитъ отъ малки още зели да си очувватъ умътъ: ходили отъ малки още въ училището, учили що е нѣщо туй човѣкътъ, що е нѣщо свѣтътъ, що е Богъ, що е отечество, какъ трѣбва да прикарва животътъ си, за какво е той роденъ на тойзи святъ, и най-на сетнѣ отъ това учение той, освѣнъ като са учи, какъ по-лесно да можи да си добыва храната, какъ да запазва своето си; нѣ и ще можи да познава кое е добро, кое е зло и като познава доброто, прегръща го и живеи съсъ него отъ що и си добыва имя: *добъръ човѣкъ*.

—Това имя, драгички мои дѣца, като добые, той добыва най-скѣпото нѣщо на свѣтътъ. *Добъръ човѣкъ*! Колко сладко имя, колко богато имя! Нѣ тукъ е работата, чи колкото е то сладко, кол-